

на сливенци при идването тукъ на Шмидтъ за ревизия, въ качеството му директоръ на румелийскитѣ финансии.¹⁾

Заслужва да се отбѣлѣжи още и англичанина Бейкъръ (Джеймсъ). У него Сливенъ е *Islimnia*, *Islimiyeh*, *Slivmia* и *Islimie*. Прдъ името *Islimiyeh*, казва той, Сливенъ влиза като лива, мютесарифликъ въ одринския вилаетъ наедно съ Текиръ-Даги (Родосто, Галиполи и Филибе.²⁾

Бейкъръ е дошелъ въ Сливенъ отъ Ямболъ. Отекчителното му ездене се наваксва при Сливенъ съ нови и възхитителни впечатления. Още отъ Алексювския баиръ той почва да се възхищава на „прѣлестния изгледъ на голѣмия и важенъ градъ *Slivmia*.“

„Градътъ, пише той, е въ подножието на Чаталъ-Дагъ, а видътъ на тукашнитѣ планини е особенъ. Порфирнитѣ канари на Чаталъ-Дагъ се издигатъ въ отвѣсни острини, които взематъ една чудесна форма съ тъмносинъ цвѣтъ... Хоризонтътъ наоколо е красивъ и разнообразенъ. На югъ въ далечинитѣ се мержелѣе Сакара — 3,000 стѣпки висока, но никога не отбѣлѣзвана на картитѣ“.

Бейкъръ по-нататкъ разправя, че английскитъ консулъ въ Бургасъ, Брофи, телеграфиралъ въ Сливенъ на единъ полякъ да го посрѣщне, и продължава: „слѣдъ петъ часово пътуване (отъ Ямболъ) прѣзъ обработени полета и много села, ний наближихме хубавия градъ Сливенъ. Полякътъ инженеръ ни прие най-любезно и ни настани въ една възхитителна кѣща имѣюща прѣкрасенъ кѣошкъ и одъръ³⁾. Сливенъ има 25,000 ж., между които най-вече българи и турци; нѣколко гърци (?), евреи и цигани⁴⁾. Този

¹⁾ Kanitz, *La Bulgarie Danubienne et le Balcan*. Paris — 1882, p. 355.

²⁾ Сжщото пише и Дюмонъ въ 1874 г. Подъ Одринъ, казва той, влизатъ четири санджака: Родосто, Галиполи, Филибе и *Isle-mié*. *Le Bal. et l'Adr.*, Paris, p. 81 Baker, *Turkey in Europe*, London. 1877.

³⁾ Вѣроятно тоя полякъ-инженеръ ще е билъ Изумрудски (починалъ). Жена му, парижанка, и до днесъ живѣе въ София. Тя разправяше, че когато били въ Сливенъ, живѣяли въ Клуцохоръ, въ бащината кѣща на Доброплодни (?).

⁴⁾ Вѣроятно вмѣсто „гърци“ иска да каже арменци, защото ги изпусналъ.